

Pekovski vajenec iz Znojma

Božji vrabček

Na pisalni mizi papeža Klemena XIV. so debele voščene sveče v srebrnih svečnikih skoraj docela dogorele.

Ne da bi se ustavil, hodi sveti oče po težkih preprogah v svoji delovni sobi in roke mu trdno objemajo zlati naprsni križ. Straža zunaj zmajuje z glavo. Vso noč je častni stražnik videl, kako se papeževa senca premika na rdečih svilenih zavesah na oknih. Kaj vendar visokemu gospodu vso dolgo noč ne da spati?

Skrbi za božje kraljestvo kradejo svetemu očetu spanec. Huda sporočila z vsega sveta prihajajo v to sobo. Povsod seje sovražnik ljuljko med pšenico. Slepici celo duhovne in škofe in se loteva samega kardinalskega zbora. Ta sovražnik je kriva vera mrkega janzenizma.

Končno obstane papež pred svojo delovno mizo. Njegova težka roka zgrabi črni leseni križ, ki leži tam med vso marmorno in zlato navlako. Vzel si ga je bil za spomin iz svoje samostanske celice v mestu Urbino. Nehote ga pridrži poleg zlatega križa na prsih.

»Ahm da !« vzdihne. »Črni križ je bil lažji kot ta zlati. Bolje ti je bilo, brat Lorenzo, ko si se mudil še v celici Manjših bratov daleč proč od svetnega hrupa. Tedaj nisi slišal nič drugega kot šumenje gozdov in pozvanjanje samostanskega zvonca. Zakaj si zapustil svojo tiho celico, braz Lorenzo? Kaj bi se ne vrnil v njen mir? Drugi so tudi tako storili. Bi ne bilo prvič, da je papež postal spet menih in se vrnil v svojo samostansko celico. Kaj bi rekli kardinali, ko bi jim pri naslednjem konzistoriju sporočil: Gospodje, odločili smo se odreči se tiari in se vrniti v celico svetega Frančiška!«

Papežu se ob tej misli razjasni obraz. Nato pa z bolešno kretnjo spet odloži črni križ. Ne! Ne pobegne! V teh časih ne!

Pa zmore njegova diplomatska spretnost, na katero je papež na tihem nekoliko ponosen, rešiti Cerkev božjo? Bi ne mogel kot menih v samostanski celici sprostiti več blagoslova na božje kraljestvo? Mar ni Gospod dolžan poklicati nekoga

drugega, da pomaga njegovi Cerkvi? Ni morda kdo drug poklican, ki ne bo papež niti kardinal niti ne škof? Morda samo preprost svetnik, kak menih? Kje je oni, ki ga je Gospod izbral, da reši njegovo Cerkev?

Papež mora misliti na velikega Inocenca in na njegove sanje o svetem ubožcu Frančišku. Kje je novi Frančišek, ki ga potrebuje Cerkev božja?

Tedaj gre papež Klemen XIV. na drugo stran k preprosti Marijini sliki v kotu svoje velike delovne sobe. To je njegovo svetišče, kajti Marijo časti papež tako iskreno in otroško, kakor se je kot menih bil zatekal k njej. Rdeča žametna blazina pred sliko je že močno obrabljena.

»Sveta Mati Božja,« moli papež, »veš, kako ubog in slaboten sem. Kako malo morem storiti za božje kraljestvo na zemlji!“ Ne vem več sveta in ne vidim več luči v vsej tej stiski. Eno pa ve. Bolj kot velike učenjake in diplomate potrebuje Cerkev v tej dobi velikega svetnika, ki jo bo rešil iz vseh stisk. Ljuba Mati Božja! Pošlji svoji Cerkvi svetnika, ki ga potrebuje! Vzemi vse, kar sem in kar imam. Vzemi mi trojno krono in zlati križ! Vzemi moje življenje, a pošlji nam svetnika v našem trpljenju in naši stiski!«

Neslišno se odpro vrata papeževe delovne sobe. Papež vstane. Vstopi klerik in ugasne luči na srebrnem svečniku. Nato tiho razgrne rdeče zavese. Svetla luč novega jutra pade v sobo. Svetemu očetu se zdi to kot odgovor na njegovo molitev k Mariji, obeta mu dan po vsej noči in bridkosti.

»Sveti oče,« reče klerik, »kardinal Bernis prosi za sprejem. Čaka v predsobi.«

»Naj počaka!« odvrne papež in pogleda v zorno jutro. »Ukažite pripeljati mojega konja. Pojezdim malo na zrak.«

Sveti oče se preobleče. Odloži zlati križ in zamenja beli talar s preprosto jahalno obleko. Nato zajezi konja in oddirja v bleščeče rimsko jutro.

Pred obzidjem Rima mu pripojijo in prigodejo nasproti tri veseli popotni tovariši. Papež jih pogleda in si misli:

»Vam trem se bolje godi kakor papežu na prestolu svetega Petra.«

Eden, italijanski goslar, nastavi papežu svojo čepico in zakliče:

»Misericordia, signore!«

Papež se nasmeje in vrže prosjaku nov Petrov zlatnik v klobuk.

»Tante grazie, signore!« kriči potep.

Božji vrabček je spet imel prav. Bog je dober in ljudje so bogati in pravi božji vrabec žanje, kjer ni sejal.

Na papeževem kovancu je bilo zapisano: »Post tenebras lux. Skozi temo k luči!«

Trije popotniki papeža niso prepoznali. In papež ni slutil, da je eden izmed teh treh romarjev svetnik, za katerega je ponoči prosil Mater Božjo.